

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844
Preot II Iustinian-Ionuț Răduc, tel. 0729 935 888,
Secretar redacție Vasilica Onofrei, tel. 0741 706 602, 0761
621 994, redactor_sef@yahoo.com
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

BIBLIOTECA PAROHIALĂ

Delectează-te cu o carte nouă!

Citește și informează-te !

Prin Biblioteca Parohială vă punem la dispoziție o gamă largă de cărți religioase și de cultură generală.

Program de funcționare:

Duminică, între orele 11.00-12.00,

LA CĂSUȚA FILANTROPICĂ

Persoane de contact:

*Alexandra Popa, tel. 0742 322 580,
petite_sourire@yahoo.com

*Irina Dănilă, tel. 0742 344 024,
irina_danila93@yahoo.com

Programul liturgic în această săptămână

◆ **Astăzi, duminică, 17 februarie, ora 8.00, Utrenia și Sfânta Liturghie**

Preoți slujitori:

- Pr. Paroh Mihai Mărgineanu
- Pr. II Iustinian Ionuț Răduc

Ipodiaconi: Teodor Drăgulănescu, Bogdan Albu, Rareș Neagu, Alexandru Adomnicăi

Asistenți liturgici: Octavian Foia, Vlad Carpiuc

◆ **Tot astăzi, duminică, 17 februarie, ora 18.00, Paraclisul Maicii Domnului**

Îndemnăm pe cât mai mulți dintre creștinii noștri și apelăm mai cu seamă la tineri să participe la această rânduială de rugăciune foarte folositoare pentru zidirea noastră sufletească, dar și pentru o mai cuprinzătoare înțelegere a vieții personale și a sporirii noastre duhovnicești și a împlinirii noastre în cadrul social și familial.

Acest Paraclis se recomandă a fi citit și de către fiecare creștin, în cadrul rugăciunii personale, în momente de întristare a sufletului și la vreme de nevoie.

◆ **Marti, 19 februarie, ora 18.00** – Acatistul Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina, foarte folositor pentru cei care studiază, sau sunt în examene.

◆ **Vineri, 22 februarie, ora 18.00** – Slujba Sfântului Maslu

Îndemnăm pe creștinii noștri să participe în număr cât mai mare la această Sfântă Taină, știută fiind importanța deosebită pe care o are. Această slujbă este folositoare tuturor creștinilor încercați de boală trupească sau sufletească, de necazuri sau supărări, dăruindu-ne nouă tuturor, prin Harul lui Dumnezeu, tămăduire trupului și iertare sufletului.

◆ **Sâmbătă, 23 februarie, ora 18.00** — Slujba Vecerniei

Pentru detalii: 0751 218 834 / 0761 621 994
www.bioma.ro

2% Puteți direcționa 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA "TOMA COZMA"

Datele noastre necesare pentru Completarea Formularului 230 sunt:

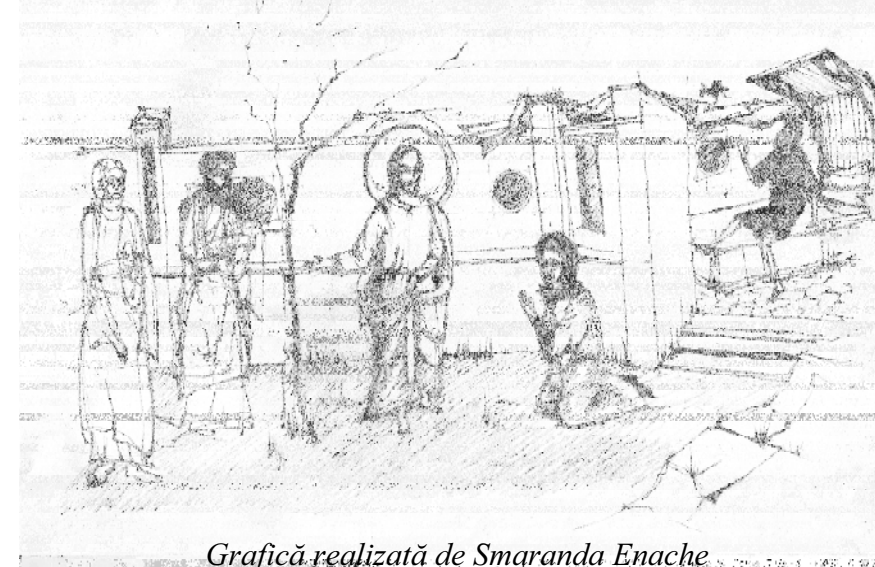
- **Numele Asociației:** PAROHIA "TOMA COZMA"
 - **CIF (Codul de Identificare Fiscală):** 11198095
 - **Contul Organizației în format IBAN:** RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450
 - **ATENȚIE: La formularul 230 trebuie anexat obligatoriu, în copie, formularul 210— "Fișa fiscală", care se obține de la angajator.**
- DETALII și INFORMAȚII:**
- Oficiul Parohial, tel: 0741 706 602, 0761 621 994
 - Direct la Pangarul bisericii

Parohia "TOMA COZMA" vă este un partener credibil !

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica Cananeencei

Grafică realizată de Smaranda Enache

Evanghelia duminicii (Matei 15, 21-28)

21. Și ieșind de acolo, a plecat Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului.

22. Și iată o femeie cananeiancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.

23. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt; și apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozește-o, că strigă în urma noastră.

24. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.

25. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.

26. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor.

27. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.

28. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

Examenul credinței în fața lui Hristos

Rare au fost situațiile în care Mântuitorul Iisus Hristos, propovăduind unui „neam necredincios și îndărătnic”(Matei 17,17), ajunge să admire credința cuiva, așa cum face cu femeia din Evanghelia duminicii de astăzi: *O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești* (Matei 15, 28).

În general, examenul credinței dat în fața Fiului lui Dumnezeu, ar pune în dificultate pe oricine. Oricât am fi de credincioși, în fața Adevărului deplin te simți copleșit. Ceea ce în mod intuitiv încercăm a construi în mintea noastră despre Dumnezeu și despre lucrarea Lui în lume, capătă o punere în lumină cu totul aparte atunci când ne întâlnim în mod concret cu lucrarea lui Dumnezeu. Una este ceea ce gândim despre Dumnezeu, cu totul altceva simți atunci când vezi că Dumnezeu lucrează în viața ta. De aceea, exercițiul virtuții credinței are o dinamică și o varietate de manifestări. Pentru că, în general, credința noastră se raportează la evenimentele vieții. Uneori, când ni se împlinește ceea ce cerem, ne confirmăm conștiinței noastre că într-adevăr Dumnezeu este cu noi, dar în secunda următoare uităm de Dumnezeu și trecem la subiecte mai interesante, mai spectaculoase.

Atunci când suntem în dificultate, credința noastră și ea cunoaște o transformare. Ne apropiem de Dumnezeu, dar avem un sentiment de frustrare, că Dumnezeu nu este aproape de noi.

Continuare în pag. a 3-a

Târgul pentru Sanătatea Ta...
ECOAGRIS

**Revine în perioada
22-24 februarie
în
parcul bisericii noastre**

Catehism practic

Întrebare: *De la o vreme, copilul meu a început să mă mintă. Cum să mă comport cu el?*

Răspuns: Nu de la o vreme, ci copilul dumneavoastră vă minte de multă vreme... Minte de când era foarte mic... Atunci când un copil observă că deformarea într-un anume fel a cuvintelor sale e plăcută celor din jur, chiar dacă știe să vorbească corect, copilul repetă stângăciile verbale spre deliciul publicului. La fel, când observă că neîndemânarea sa e privită cu zâmbete și e îmbrățișat, sărutat, fiți sigur că va persevera întru aceasta, chiar dacă poate să acționeze corect. Ca să nu mai vorbim de fascinația poveștilor, care, deși neadevărate și ireale, pot induce un gând pozitiv, o trăsătură de caracter frumoasă, sau pot să-i lărgească copilului un orizont al experienței umane, al imaginației. Acestea, s-ar putea spune, sunt situații ale unor minciuni nevinovate, inevitabile, firești și adeseori, binevenite.

De mai mare gravitate sunt minciunile pe care i le cer părinții: de mici copiilor li se cere să nu divulge „secretele casei”. Și atunci, cum să evite aceasta? - Prin minciună. Însuși protocolul politicii impune copilului să nu spună ceea ce simte, să nu facă ceea ce dorește. Își dorește să mănânce toate bomboanele din bombonieră, atunci când i se oferă, dar, fiind bine educat, se limitează să servească numai una. Și acestea ar fi minciuni ce țin de firescul lucrurilor. Nu pot avea urmări negative. Dimpotrivă, îl disciplinează.

Dar când copilul e nevoit să asiste la minciunile pe care le rostim vorbind cu vecinii sau cu prietenii, atunci când vede minciună între părinți, sau mai ales atunci când copilului i se cere să mintă („*răspunde tu la telefon și spune că nu sunt acasă*”) – deja vorbim de o angajare într-un plan în care mintea sa nu mai controlează situația. Tot așa cum lauda exagerată a copilului față de străini în prezența sa, ca și critica exagerată față de străini în prezența sa, constituie minciuni care îl vor afecta în viitor. Pe aceste experiențe se vor sprijini minciunile de

mai târziu. Sinceritatea copilului se alimentează din sinceritatea părinților.

În perioada adolescenței, minciuna poate apare pe fondul lipsei de comunicare cu părinții, atunci când pentru varii motive, i se refuză dialogul („*sunt ocupat, nu vezi ?*” sau „*de asta îmi arde mie acum ?*”) sau e tratat cu superioritate („*taci, că nu știi, nu înțelegi !*”). Astfel, începe a căuta soluții în amăgire, în iluzoriu. Și aici, o contribuție nefastă poate avea anturajul, încât ceea ce îi spun prietenii el consideră că e mai adevărat decât ceea ce îi explică părinții.

Cum s-ar putea trata copilul care minte? În primul rând prin **încredere**. Încrederea față de copii, față de propriul copil, este esențială. Când copilul e privit cu neîncredere, când se simte suspectat, spionat, deja va avea mari probleme în a se exprima sincer față de părinți. Atunci când apare minciuna, reacția părinților trebuie să fie rațională și nu sentimentală. Să sancționeze spre responsabilizare pe copilul ce minte, totodată intensificând dialogul, nu să-l pedepsească pentru a-și satisface orgoliul de părinte rănit prin nesinceritate.

Pentru a intensifica comunicarea cu copiii noștri e foarte important să-l angajăm pe copil în problemele și problematica familiei. Adeseori li se spune copiilor: „*Astea sunt chestiuni de oameni mari !*”. El pe sine se vede și el om. I se face o nedreptate. Angajarea în problemele familiei îi va da copilului și sentimentul utilității, dar și sentimentul unei mai bune unități cu familia căreia îi aparține.

Dar cel mai mult îl va ajuta pe copil să revină la adevăr o angajare mai mare în viața religioasă. Copilul trebuie să știe că atunci când minte, e cineva care mereu va ști aceasta: Dumnezeu. Pe părinți poți să-i minți, pe Dumnezeu niciodată. Rugăciunea, participarea la actele de cult ale Bisericii, așadar, ca și dialogurile spirituale și mai cu seamă lecturile din Sfânta Scriptură făcute acasă în timpul liber – îl vor ajuta pe copil, încet-încet, să se definească pe sine dintr-o perspectivă a sincerității și a fidelității față de familie.

A consemnat Maria Manole

Credința și fapta

Foarte dominicală a parohiei "Toma Cozma"

Sărbătorii săptămânii

22 februarie — Ziua Consiliului de Onoare al parohiei

În această săptămână ne bucurăm de un frumos popas aniversar *vineri, 22 februarie*, când se împlinesc doi ani de la Ședința de constituire a Consiliului de Onoare al Parohiei. La acest fericit moment, dorim să îi felicităm pe toți cei 19 membri ai Consiliului de Onoare pentru implicarea activă în viața parohiei, rugând pe Bunul Dumnezeu să dăruiască tuturor sănătate, bucurie și putere de muncă pentru ca împreună să ne putem desfășura în continuare activitățile de la Biserica noastră.

Reînnoim urarea noastră pentru doamna Maria Maței, care *astăzi, duminică, 17 februarie*, își serbează ziua de naștere. Membră activă în Comitetul parohial, doamna Maria Maței se implică cu multă dăruire alături de familia sa, în multe dintre activitățile parohiei noastre, fapt pentru care îi transmitem felicitări și mulțumiri și îi adresăm călduroase urări de sănătate, fericire și bucurii, alături de toți cei dragi ai domniei sale.

Ziua de *marți, 19 februarie*, este un fericit popas aniversar pentru *domnul Dan Burlică*, enoriaș și susținător al parohiei noastre.

Tuturor le dorim multă sănătate, frumoase împliniri și bucurii, alături de cei dragi și rugăm pe Bunul Dumnezeu să îi aibă în paza Sa !

La mulți ani!

Examenul credinței în fața lui Hristos

Pr. Mihai Mărgineanu (urmare din pag. 1)

Începem să mergem la biserică, dar nu avem puterea să îi cerem lui Dumnezeu să ne ajute. Greu examen este credința ! Dacă vorbim între noi ne afirmăm cu toții ca oameni credincioși, dar dacă începem să discutăm despre credința noastră, veți vedea că imediat apar contrazicerile, fără a mai vorbi despre îndoielile personale și despre disputele personale și de incapacitatea noastră de a exprima ceea ce credem. Cred că cel mai greu examen pentru credință este atunci când trebuie să spui în ce crezi, cum crezi, cât crezi și de ce crezi.

Sfinții Părinți au alcătuit încă din anul 325 *Crezul* sau *Simbolul credinței* pe care suntem datori să îl cunoaștem, să îl învățăm, să îl știm pe de rost și să îl rostim măcar la rugăciunile de dimineață și la Sfânta Liturghie, dacă nu și mai des. *Crezul* sau *Simbolul credinței*, de fapt, este lecția pe care ne-o oferim nouă înșine despre ceea ce și cum credem. *Simbolul credinței* se adresează însă percepției noastre intelectuale, teoretice. Și iar ajungi la viața concretă: *Sunt eu, sau nu sunt credincios ?* Prin ce îmi pot dovedi mie că sunt credincios ? Prin ce îmi pot dovedi lui Dumnezeu că sunt un om credincios ? Doar declarând prin *Crez* despre ceea ce cred sau mai bine zis ar trebui să cred în plan teoretic, evident că nu este suficient.

Trebuie să înțelegem că virtutea credinței nu se referă doar la o relație exclusivistă între mine și Dumnezeu. Credința mea trece pe la poarta semenului meu: vecinul meu, ruda mea, cunoscutul meu, prietenul

Urcușul credință-faptă-rugăciune

Credința este și trebuie să fie în permanență temelie pe care se clădește viața fiecăruia dintre noi. Faptele pe care noi le facem, zi de zi, sunt cărămizile care alcătuiesc pereții ce ne feresc de ispitele vrăjmașilor noștri. Cu cât cutezăm mai mult, spre a ne apropia de Dumnezeu, Tatăl Nostru, cu atât și cărămizile se adaugă construcției noastre. Așadar, credința susținută prin fapte este singura cale onestă de a ne învrednici de bunătatea Domnului.

Un alt element foarte important în viața unui tânăr creștin este rugăciunea, calea directă spre a descoperi pe Dumnezeu. Rugăciunea e un dialog cu Dumnezeu, în care noi suntem pacienții, iar El este doctorul. Pe baza a ceea ce noi avem curaj să-I mărturisim și ținând cont de modul în care o facem, și El ne va prescrie un medicament bun. Dacă însă rugăciunea noastră este pătimașă și plină de ranchiună, nici vindecarea nu va veni prea curând.

Sufletul nostru are nevoie de rugăciune, tot așa cum orice casă are nevoie de lucrări de întreținere periodice.

meu, colegul meu. Sfântul Ioan Evanghelistul spune răspicat: *Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubeste pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut, nu poate să-L iubească.* (I Ioan 4, 20).

Fiecare gest al nostru își are o oglindire în viața socială. Nu poți să faci un bine și să treacă neobservat, după cum nu poți să faci un rău care să treacă neobservat, la Dumnezeu și la oameni. Ceea ce este foarte important, nu este doar atitudinea față de semeni, ci modul concret cum te implică în viața semenilor tăi. Trăim o vreme în care ne însingurăm pe zi ce trece, parcă toate concură la o însingurare a noastră. Și soția sau soțul dacă vine să îți vorbească spui: “nu am timp, sunt ocupat, am lucruri importante de făcut”. Fără să mai vorbim de drama copiilor care nu reușesc să găsească necesarele momente de comunicare cu părinții lor, care mai târziu vor zămisli rupeți greu de reparat.

În credință trebuie să existe și multă convingere. Este destul de greu să mai ai astăzi convingere. O întâmplare hazlie spune că într-o biserică din Occident a intrat un om înarmat cu o mitralieră și în timpul slujbei a strigat din spate tare: *Cine este dispus să moară pentru Hristos să rămână aici !* Unii s-au ridicat imediat și au fugit afară, alții au mai stat pe gânduri câteva clipe, dar tot au plecat. Dintr-o biserică plină au rămas câțiva oameni și preotul. Și ostașul înarmat, s-a așezat în bancă și a spus: *Părinte, acum puteți continua pentru că biserica este curățată de falsitate.* Este hazlie întâmplarea, dar spune niște adevăruri care ne dor. Suntem credincioși dar nu suntem convinși, nu trăim adevărat credință.

Neglijarea acestui aspect important, duce la degradarea sufletească, ni se ruinează casa vieții noastre spirituale, care se construiește atât de greu.

Rugăciunea, chiar dacă necesită un mic efort personal, ne ajută să descoperim și să înțelegem bunătatea lui Dumnezeu, ne introduce în relație biunivocă cu Dumnezeu.

Nu poate exista credință fără fapte și nici rezolvare la problemele noastre fără perseverență și răbdare. În mod deosebit, la vreme de necaz, avem sentimentul că Dumnezeu nu ne ascultă, tot așa cum făcea odinioară cu femeia canaanită. De fapt, nu ne putem detașa cu ușurință de povara necazurilor și a grijilor, pentru a-I cere ajutor lui Dumnezeu.

Prin rugăciune, capacitatea de a depăși greutățile reprezintă în fapt biruința noastră asupra vrăjmașilor. Acesta este și testul pe care trebuie să-l trecem în viața aceasta.

Așadar, prin contopirea celor trei elemente - credință, faptă și rugăciune - viața noastră poate deveni una binecuvântată. Căci celor cu răbdare, Domnul li se arată. Cei care au și ochii sufletului deschiși vor primi ajutorul